

orali ž njimi, ga nihče smerti ne reši. Visel bo, kakor je dolg in širok, roparskim ticam v veselje in hudobnežem v poduk.“

Oče gré domú in pové sinu, s čim mu žuga grajšak, ako ne opravi svoje naloge. Sin se nasmeja in reče očetu, da mu je mala skerb grajšakovo zapoved izpolniti.

Drugi dan so orali grajšinski hlapci. Veselili so se že na tihem, nekdanjega pajdaša v štali zopet v pest dobiti. Al spodletelo jim je. Komaj je pri bližnji cerkvi poldne odzvonilo, je začelo že plat zvoná biti in ljudi v pomoč klicati. Gorelo je pohištvo grajšinskega lovca. Ko bi trenil, pustijo hlapci na njivi plug in vole, in letijo ogenj gasit. Ko so bili ogenj srečno pogasili, so se vernili nazaj na njivo, pa volov ni bilo več; odšli so bili h konju, plahti in perstanu.

Ko je grajšak to zvedil, se je jako razserdil. Ni vedil, kaj mu je početi s takim tatom.

„Še grajšino mi bo ukral, ako ga ne spravim iz pota“ — pravi nevoljen svoji ženi. Pa kmalo se vtolaži, ko pomisli, da je vsega tega le sam kriv. Poklical je toraj tata v grad, in mu reče: „Ker si tako natanko vse moje zapovedi izveršil, je vse tvoje, kar si mi ukral, in še obilno te hočem nadariti, ako mi mojega sovražnika v sramoto spraviš.“

Tat je storil, kar je grajšak zahteval. Kako pa je zveršil svojo nalogo — nočem povedati.

A. K. Cestnikov.

Mitologične narodne pripovedke.

II.

Od Torke ali Torklje.

(Iz Štajerske.)

Ko sem še doma bil, slišal sem večkrat pripovedovati od neke pošasti Torke, toda sem že skor vse pozabil, le toliko se še spominjam, da pride ta pošast kvaterni večer, kadar predejo predice predolgo v noč čez enajsto uro; pride pa v podobi pasje noge in goni kolo vrt, da pokazi celo kodeljo. Tukaj v Varaždinu dozda še te pošasti nisem dobil, ali neki mož iz bližnje Štajerske mi je povedal to-le pripoved:

Tak je ena baba navado imela, da je v soboto rada dogo prela. Te se dogodi, da njena sneha v zavod sprela te njoj reče: idi si po drugo kodeljo kaj boš prela. Ona pa njoj reče, da je že kesno gor na náhiž iti, ino sneha neče gor iti. Zato baba sama ide ino njoj kodeljo zeme ino dojde do rola (= dimnika). Naenkrat pride Torklja od rola vün ino njoj reče popevajoč: zakaj nečeš snehe spat pustiti? jaz te čem zdaj nad tim kaštigati; jel še bode večkrat tak kaj neš pustila snehe spat? Reče baba: Oj Torklja, ti delaš z menom tak, jaz pa le ne pustim snehe spat, jaz pa zdaj bom doli šla ino bom ti njo gor poslala. Torklja reče: o ti baba trdokorna, kaj še meni neš pokorna? Te pograbi Torklja babo ino njoj vso meso s kosti zliže. Ino sneha misleča, da je ona odišla si čemerov odganjat, ide spat. To ti dojde sneha drugi den gor na náhiž ino najde babo za rolom, kak njoj je Torklja meso polizala. Tak je bija (= bil) babji konec. —

III.

Od divjih dekel.

(Iz Štajerske.)

Enkrat se dogodi, da bi enoga pajba divje deklet vtopile, to pa začuje ena stara žena, štera je k mlini zrnje donesla, to pa je bila njegova mati. Ona čuje ti glas iz vode vün: vüra je tü ali Ivana še ne tü, vüra je tü ali Ivana še ne tü, vüra je tü ali Ivana še ne tü. Počasi dojaše njeni sin Ivanek na svojem belem konji, pa mu reče njegova mati: čuješ, ti moj dragi sin, jaz sem čula trikrat

tebo zvati vun iz vode, valjda te divje deklet zovejo pa te čejo vtopiti. „Mati draga, zdaj glih bom mogo prek tote vode iti našomu mlinari. Nejdí, dragi sin, tebe čejo divje deklet vtopiti. Kaj bi zdaj, draga mati? Mati jemi (= njemu) reče: potkove konjske obrneš nazaj, štere stopijo napre, ino 'do mislile, da si ti že prek odišo. I gda se on hitro prek tote vode skače zadene mu Vila za nogo zlati lanec, ino on ga je odneso, pa čuje trikrat: či ne daš lanca nazaj napravimo kaj 'de (= bode) voda za tobom tekla. Ino on taki hiti lanec nazaj v vodo, ino mu rečejo divje deklet iz vode vun: ti še boš dogo živeja ino čuda bogastva od Vil dobija. —

M. Kračmanov.

Vezilo.

Ide deklet v gozd zeleni,
Ondi zvije tri kožulje,
In nabere sladkih jagod,
Tri kožulje sladkih jagod
Za vezilo mili majki. —
Zveri strelja knez po gozdu,
Huda žeja ga obide,
In ni vode v celem gozdu,
Da pogasil bi si žejo.
Truden celi gozd obhodi,
K deklici ga pot pripelje.
Prime jo za belo roko,
Pa ji tako beseduje:
„Drago dete, dobra duša!
Komu jagod tū nabiraš?
Ali za-se jih nabiraš,
Ali dala boš jih bratu,
Ali sestri, ali otcu,
Ali mili majki svoji?“
Odgovarja mlado deklet:
„Ne nabiram za-se jagod,
In po rojstvu sestre nimam,
Brata vzela mi je vojska,
Ota krije černa zemlja;
Mili majki jih nabiram,
Mili majki za vezilo;
Rada kaj za god bi dala,
Pa uboga nimam česa;
Toraj šla sem v gozd zeleni,
In nabrala sladkih jagod
Mili majki za vezilo.“

In zavrača knez ji tako:
„Drago dete, dobra duša!
Ali dala bi mi jagod?
Mene muči žgeča žeja,
In ni vode v celem gozdu,
Da pogasim hudo žejo.“
In podá mu deklet kožulj,
Polen kožulj sladkih jagod.
Zverne knez ga v lovsko torbo,
Pa nasuje ga s cekini,
In ga dá ji v belo roko,
Ter ji lepo beseduje:
„Drago dete, dobra duša!
Dobra hčerka dobre majke!
To ti bodi za plačilo,
Za plačilo tū na zemlji,
Za vezilo dobri majki;
Bog ti bode lepše plačal,
Ker poštuješ milo majko
In napajaš žejne lepo.“
Spređ oči ji knez odide,
Pa na dom se verne deklet,
Majki ljubi belo roko,
Pa vezuje jo prelepo, —
Lepe dari ji daruje:
Dva kožulja sladkih jagod,
Tretji kožulj svetlih zlatov:
„Mila majka, dobra duša!
To nabrala sem ti v gozdu
Za vezilo k tvomu godu!“

Fr. Cegnar.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Gradca. Štajersko svilarsko društvo kupuje funt letošnjih kokonov (svilnih mešičkov) po 1 fl. 20 kr., ako jih gré 300 na funt, — po 1 fl. 15 kr., ako so ložji in jih gré 300 do 350, — po 1 fl. 10 kr., ako jih gré 350 do 400, in po 1 fl. 5 kr., ako jih gré 400 do 450 na funt.

Iz Marburga 7. julija. Ž Danes je sto let, kar so latinske šole v Marburgu č. č. očetje Jezuiti odperli; zato bomo, kakor sem povedal že v 26. listu „Novic“, koncem letošnjega šolskega leta stoletnico našega gimnazija slovesno obhajali. V svojem tadajnem dopisu sem rekel, da ta slovesnost bode zadnjega julija; razne okoliščine so nas primorale jo na 2. dan avgusta preložiti. Kolikor je meni iz vsega znano, bode se ta slovesnost tako le obhajala: Gimnazijsko poslopje in cerkev sv. Alojzija bote lepo okinčane. Z oken in stréh bodo vihrale bandera, in okna bodo prepletene z venci. Ob 7. uri 2. avgusta se bode slovesno šlo v cerkev, v kateri bode pridiga, po tem sv. maša in hvalna pesem „Bog Tebe hvalimo.“ Po službi Božji se bo podala gimnazijska mladost in povabljeni gosti v dvorano našega grada „Burg“ imenovanega. Tam bode se govorilo v latinskem, nemškem in slovenskem jeziku, delile se darila itd. Zvečer bodo veselice. Goste pričakujemo gospoda ministerskega svetovavca, dr. Klee-man-a, gospoda deželnega poglavarja grofa Strasolda, šolskega svetovavca, in pa starega jubilirovanega arkivarja dr. Wartinger-ja, kateri je pred 60 leti v Marburgu

profesor bil. Razun teh odličnih oseb so javno povabljeni vsi nekdanji učenci marburškega gimnazija k tej slovesnosti, kateri se hočejo udeležiti te slovesne stoletnice. Veliki gimnazijski program, debel 12 pól, bode prinesel sestavke v nemškem, latinskem in slovenskem jeziku, točno zgodovino gimnazija, in imenik najimenitnejših šolarjev marburškega gimnazija itd. — Podporno društvo za uboge dijake lepo napreduje. Že smo dobili 200 fl. srebra, od osem nekdanjih marburških šolarjev. Ker naš gimnazij šteje generale in visoke državne uradnike, dalje več kanonikov, dekanov itd. med svoje nekdanje učence, tedaj upati smemo, da se bode lepa glavnicca nabrala. Vso slovesnost bodem prijateljem „Novic“ natanko popisal, kako in s kakošnim utiskom in posledkom je bila obhajana.

Iz Celovca smo zvedili žalostno novico, da so 30. dan p. m. mnogozasluženi gosp. Simon Rudmaš, c. k. šolski svetovavec in nadzornik koroških ljudskih šol, v 68. letu svoje starosti umerli.

Iz Zagreba 5. jul. Ž. — V tiskarnici dr. Ljudevit-a Gaj-a bo še ta teden natis Freudreich-ove igre „Crna kraljica ili prokletstvo na Medvedgradu“ v latinici dogotovljen. Gospod Kosta Stojšić, kateri se je tega posla kakor pri „Graničarih“ lotil, vabi vse slovenske rodoljube in prijatelje slovstvenega našega napredka, naj se mnogobrojno in skoro naročijo na to delce. Stalo bode 40 krajc. sr. Denar naj se pošilja v frankiranih listih pod naslovom „K. Stojšiću v dolgoj ulici br. 783 v Zagreb.“ Kdor 10 naročnikov nabere, dobi 11. iztis v nadarek. Ker predmet omenjene igre, kakor je bilo v „Novicah“ uže omenjeno, zló v slovensko dogodivščino, zlasti nekdanje celjske slavne grofovine sega, bi se ta igra v slovenski obliki kaj dobro sponašala slovenskemu teatru, kateri je pa morda še daleko v zeleni gori. Še enkrat: Slovenci kupite si „Crno kraljico“ v svoje duševno razveseljevanje, in da bodo Horvatje vidili, da nam je mar njih prужene desnice! Saj tudi ni dvojiti, da bi oni analogično si naročevali slovenskih knjig!

Iz Kopra 26. junija. B. — Talijani, posebno Lombardi, katerih je veliko v Istro prišlo si svilnih mešičkov za seme nakupit, so se najpred spustili po vsi Istri, in ogledovali so svilne gosence; zaarali in kupovali so, kar so lepega in zdravega našli. Pretečeni teden jih je pa veliko spet prišlo na sejm v Koper, in zato je tudi cena svilnih mešičkov zadne dni nekoliko poskočila. Včeraj in danes so se najlepši kokoni prodajali po 2 fl. in 40 kr. funt, in tudi drugi kokoni, kateri so samo za svilo in ne za seme pripravi, so se po 55 krajc. do 1 fl. in 20 krajc. spečali. O boleznih svilnih gosenc se še zmiraj govori, al bojé je več upitja kakor resnice, kar tudi teržaški „Osservatore“ poterjuje. — Unidan sem z dvema prijatloma zadel na dva stara spominka slovanščine v bližnici Kopriški. Napisi so glagoliški. Pervi ima letnico 1461, drugi pa 1466. Slike in napise bomo poslali gospod Kukuljeviću v Zagreb za „Arkiv.“ Bog!

Iz Tersta. Te dni je sreča človeka obiskala, kateri jo je zaslužil in prav obrnil. Zadel je namreč pošten pa réven mož v veliki loteriji 250 tavžent goldinarjev. Bil je nekda kupec, pa na kant je prišel in ostal je še 40 tavžent gold. dolžan. Oznanil je, koj ko je po telegrafu svojo srečo zvédel, svojim upnikom, da jim bo vse pošteno plačal. Za mestne uboge je daroval 3000 fl. Tako ubog je bil že sam, da mu je zjutraj dné, ko ga je sreča doletéla, rubéžen napovedana bila, ker ni mogel stanovanja plačati.

Iz Krasa 10. julija. A. U. — Naj „Novice“ povejo, kako je kaj tod po Krasu. Zavoljo nenavadne vročine pred sv. Petrom in zavoljo pomanjkanja dežja imamo malo sená, in žito, zlasti pšenica, bode drobnega zerna; odkar nam je bil pa mili Bog 6. dan t. m. majhno ploho poslal, je vse bolj oživelo, toda še zmiraj imamo prav po malem vode in željno se na vse kraje oziramo, od kod nam bo še kaj več

dežja prišlo. Terta lepo kaže; grojzde se na nji vidoma debeli, in boleznih ni, hvala Bogu, pri nas celo nič poznati; sadno drevje je večidel dobro obloženo, in če je sadje kaj redkeje ko lani, bo pa toliko lepše in boljše; bčele so se dobro porojile in so zdaj dobre; pa gorjé jim bo do ajdovega cvetja, če suša pritisne. Židni červi (kavalirji) so se tod dobro ponesli, ker so bili zdravi; zavoljo tega so Lahi celó dosti kokonov za seme pokupili; ena sama družba jih je kupila 30,000 funtov; plačevali so po srednji ceni 1 fl. 20 kr. funt, narveč jih je bilo prinesešnih z doljnega Krasa. — Pri tej priložnosti pišem tudi, da smo z veseljem brali, kar so zastran pogojzdenja Krasa g. fajmošter Golmajer v „Novice“ bili dali. Kar smo pa iz Beršeca pisanega zastran zavarovavnice poljskih pridelkov pred škodo toče v Terstu brali, je pa menda prazna; saj sem jez lansko leto sam v Terst šel in sem hotel svoj poljski pridelk zavarovati, pa pošiljali so me od ene zavarovavnice do druge in tudi do tretje; povsod so bili kar pripravljeni zavarovati suhote (poslopja) in pohišje, poljskega pridelka pred točo ni htela pa nobena zavarovati.

Iz Ljubljane. Poslednji češnjev sejm se ni kaj dobro obnesel; ljudi iz kmetov ni prišlo dosti, ker poljske opravila so jih zadrževale in pomanjkanje dnara. Goveje živine so prignali veliko, pa vidilo se ji je na rebrih, da je prestala hudo zimo; po boljih kravah so hitro segli kupci in jih s teletom vred po 70, 80 gold. in še čez plačevali; tudi voli so bili dragi. Kónj je bilo malo, pa še ti večidel same gure; kupca pa malo za-nje. Mervo ponujajo že spod goldinarjem cent, zato, ker otava kaj dobro kaže. Cena živine ne bo kaj dosti padla, ker letos ne bo klaje manjkalo. — Tudi v Ljubljano so prišli Lahi po svilnih mešičkov (kokonov) za seme. — Po naznanilu „Danice“ se je za Knobleherjev spominek dosihmal nabralo 193 fl. in 4 cekine. — Še moramo nekaj povedati od tistega dragega kamna, kateri je s pripomočjo gosp. Mih. Ambroža pretekli teden iz Pariza v Ljubljano prišel in je zdaj že na Dunaji, da bi se ondi prodal. Ker je cela Ljubljana in menda že tudi cela dežela polna različnih govoric o tem kamnu, se nam potrebno zdi, saj to povedati od njega, kar je gotovega. Gotovo je prvič, da je ta kamen, ki je po velikosti srednji maslenki ali puternici podoben, komisija slavnega „Atheneuma“ v Parizu za silno žlahen, veliko vreden kamen spoznala, kar smo sami brali v protokolu od 18. junija, kjer komisija pravi: 1) da se ji zdi kamen ta tak, da mu ga ni para v lepoti, teži, velikosti in gotovo tudi v vrednosti njegovi ne („un objet unique par sa beauté, son poids, son volume et sans doute sa valeur“) in 2) da ima vse fizične lastnosti demantove in vse znamenja najlepših doslej znanih demantov („des plus beaux diamants connus“). Preiskavala je ta komisija kamen po vseh načinih umetnosti in je našla, da po areometru Niholsonovem vaga 168,82 centigramov (po navadni vagi čez 10 lotov); specifična teža njegova je 3,56, tedaj tista kakor demantova; sila sila terd je; žarkolóm mu je enojni, po drugem mnenji pa dvojni; elektrike je steklene, in po kemijski preiskavi Boillotovi, izverstnega kemikarja pariškega, ima ogeljca v sebi („contient du carbone“), kateri je tudi obstojen del diamantov. Po vseh teh preiskavah je komisija izrekla gori povedano razsodbo o tem kamnu, kterege lastnik je gosp. Dupoisat, kterege tudi potni list, od policije v Parizu podpisan, imenuje portugiskega majora. Kupil je gosp. Dupoisat ta kamen po dražbi v zapuščini nekega indijskega guvernerja z mnogimi drugimi kamni in rudninami vred, pa dolgo sam ni vedil, kaj je kupil in kaj ima, ker kamen ni bil brušen, brez brusa pa tudi demant nič ni. Kamen je po sodniških spričbah pravična lastnina Dupoisat-ova; ker pa mu je dnarja manjkalo, ga dati umetno brusiti, je na priporočilo gospod Bedinovo gosp. Ambrož posodil Dupoisatu potrebni dnar proti ti

pogodbi, da je tudi on deležnik kamna, katerega cenijo za 3 milijone goldinarjev srebra na prodaj. Vsi lastniki s kemikarjem Boillot-om vred so zdaj na Dunaji, kamor se je tudi gosp. Ambrož podal; po njegovih telegrafnih naznanilih je kamen tudi na Dunaji za to spoznan, za karga je spoznala pariška komisija. — Vse to so resnične dogodbe, in dragoceni kamen je zgolj kupčijska reč. Da bi bilo političnih naklepov vmes, je laž, kakor tudi to, da so Dupoisata in njegove ljudi na Dunaji zaperli. Toliko za danes o tem kamnu, katerega bi bili že gotovo ljubljanski hudi in dobri jeziki brez plačila zbrusili, če bi ne bil Ludevik Berquem iz Brügge-a že leta 1475 našel umetnosti demante brusiti! — Kontrakt za gazno osvečavo ljubljanskega mesta je bil včeraj podpisan.

Novičar iz raznih krajev.

Iz Dunaja. Presvitli cesar in presvitla cesarica sta silno lepo cerkveno obleko darovala cerkvi v Marijnem Celju v spomin obhajanja sedemstoletnice utemeljenja te božje poti v letu 1857.

— Po sporočilu dunajskega nadškofijstva so se začele 5. t. m. v vseh dunajskih cerkvah molitve za srečen porod presvitle cesarice. Enako se opravljajo molitve za to v katoliških cerkvah celega cesarstva.

— Perve 3 mesce tega leta je bilo na vseh poštah cesarskih skupaj 14 milijonov 923 tavžent in 900 pisem oddanih; 629 tavžent in 300 več kakor 1857.

— C. kr. dnarstveno ministerstvo je dalo na znanje, da bodo dobile v kratkem deželne dnarnice in davkni uredi zalogo dnarjev avstrijske veljave. Tem dnarnicam je pripušeno, nove dnarje za druge zamenjevati, ki so po postavi v obteku, toda samo take, kateri so dobrega srebra.

— C. kr. dnarstveno ministerstvo je izdalo 3. julija občen predpis za vse očitne dnarnice, urede, računske in kontrolne oblasti, iz katerega posnamemo, da ima od 1. novembra 1858 novi dnar avstrijske veljave edini dnar v celem cesarstvu biti, s katerim se vse plačila in rajtenge opravljajo. Poslednjega dne oktobra 1858 bodo vse dnarniške bukve in rajtenge sklenjene in zapiše se za vsacih 100 fl. sedanjega dnarja 105 fl. novega va-nje. Od 1. novembra 1858 se imajo vsi državni dohodki in stroški na novi dnar prepisati in rajtenge se bodo vse po ti veljavi delale. Dokler se morajo bankovci namesti gotovega dnarja jemati, se imajo, dokler ne bodo preklicani, po merilu od 105 fl. novega dnarja za 100 fl. dosedanjega jemati in za plačilo dajati. Vsi cesarski davki za leto 1859 se bodo že po novem dnarju plačevali.

Iz Ogerskega. Iz Tokaja in drugih strani ogerskih se piše, da so vinogradi po lanskem preveliki suši in letošnji zimi silno terpeli. Vina bode tedaj letos tukaj manj kot lani, in tako bo cena lanskemu vinu gotovo poskočila.

(Gosp. list.)

Iz Bačke. V Starih Bečah so miši tako žita pokončavale, da jim je mogla ondašnja gosposka vojsko napovedati. Zapovedala je tedaj, da je mogel vsak ondašnji hišni gospodar šesterih sosesk najmanj vsaki dan 10 miš v županovo hišo odrajtati. In tako so nek v kratkem okoli 300,000 miš pokončali.

Iz Černe gore. „Agramer Ztg.“ piše: Černogorci se bojé, da bi jih Turki na južni strani ne prijeli, ker jih je okolj Škodre veliko zbranih. Zavaljo tega je Černiška nahija vedno na straži, vse delo na polju je nehalo, ob škodraškem jezeru so straže postavljene, strelivo in orožje je na odločenih krajih pripravljeno in zadnjič je povelje dano, da ne sme nihče, ko se začne sovražnik pri-

bliževati, na brambo svoje hiše ali nevarnosti najbližjega sela misliti, temveč mora slednji v dupilske in gradjanske tabore iti, kamor bo knez Danilo sam prišel, se boja udeležiti. Al tega se Černogorcom ni bati. Turška vlada je namreč dotične vlade, zlasti francozko, zagotovila, da se Černi gori zavaljo tega, da toliko turških vojakov na njeno mejo prihaja, nič ni treba bati, turška vlada ni imela namena, to kneževino obleči in nehala je, vojakov tje pošiljati.

— „Ost-D. P.“ piše, da v Černi gori vse veselja poskakuje. Ruski konzul je šel namreč 27. junija iz Dobrovnika v Cetinje, in je prinesel Danilu 27 tavžent cekinov, katerih Rusija že tri leta ni več pošiljala.

Iz Rusije. V Estlandu so se kmetje spuntali. Gnalo jih je v to poželjenje po prostosti in niso mogli čakati, da bi jim bila iz Petrograda poslana. Punt je silno razširjen in bati se je, da bi se tudi v Liflandu in Kurlandu ne unél, ako ga vojaščina ne zaduší.

Iz Nemškega. Iz Lipnice 2. jul. Štirinajst dni sem so vsi učenci vseučiliša strašno razkačeni. Zberajo se, kričé in razsajajo in tudi gerdo zabavljati so začeli. Vsega tega je nek tačasni rector magnificus kriv, kakor si mladost domišlja, ker je nekega mladega bogoslovca posvaril, ki je med ukom se nespodobno obnašal. To je bilo študentom preveč, in ker so še štiri njih tovaršev zaperli, so tako začeli razsajati, da je bilo treba vojakov pripraviti. Pa vihar se je vlegel, hvala Bogu, in kmalo bo zopet vse pri starem.

Iz Italije. Iz Rima. Francozki general Goyon je dal, ker so se nekaj časa sem Rimci in Francozi pisano gledali, na znanje, da bo vsacega, ki ga bodo prijeli, francozka vojaška sodnija sodila, in opomnil je še, da je on višji poveljnik francozkih in rimskih vojakov v Rimu in da se mu mora enaka čast skazovati kakor papežu in kardinalom.

Iz Francozkega. 7. julija je bila 8. sêja konferencijska. Kaj in kako se pa sploh godí v teh konferencijah, se ne vé nič gotovega. V sedmi sêji so bile, kakor se sliši, važne reči rešene. Angleški pooblastenec je podal nek občert zastran osnove Moldove in Valahije, kateri je francozkemu nasproten in zvé se o njem, da ne zahteva v resnici zedinjenja teh dežel, puša jima pa vendar nekako samostojnost. Moldovski in valahijski divan bota zbrala odbor izmed obojih deželnih zbornikov, kateri bo nekaka vez med obema deželama. Gotovo je, da je bilo v 7. sêji sklenjeno, da se imate Moldava in Valahija imenovati „zedinjene podonavske knežije“ in eno narodno zastavo (bandero) imeti.

— Černi oblaki, ki so dalj časa na političnem obnebu viseli, so se poslednje dni nekoliko razšli in vse se je na bolje obrnilo. Strah je minul, časniki si več ne zabavljajo in krik po vojski je omolknil. Omenili smo že poslednjič depešo, ktero je poslal Valevski v Frankobrod; danes pa zvemo, da je poslal enako sporočilo vsem francozkim poslancom in zagotavlja v njem, da francozka vlada ne želi ničesa bolj, kakor mir in prijateljstvo.

Iz Turškega. Slišati je, da bo šel Ali paša kot pooblastenec h konferenciam v Pariz namesti Fuada; ako se to zgodi, bodo imeli Francozi zopet enega prijatla več, ki bo v njih rog trobil.

— Turki so v Džeddah-u poleg Meke 15. junija francozkega konzula in njegovo ženo, angležkega konzula in 20 kristjanov poklali.

Iz Amerike. Serditost Amerikancov do Evropejcev je odjenjala.

Pogovori vredništva. Gospod J. B. na R: „Zgodovine“ ni prišlo še dosihmal več na dan.